

γλυκοθύρης επίθ. άμαρτ. Ούδ. γλυκοθύρις Α. Κρήτ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. θ ὅ ρ α.

Έπὶ τοῦ κτενίου τοῦ ἀργαλειοῦ, τὸ ἔχον λείας τὰς ἐπιφανείας του, ὥστε τὸ στημόνι νὰ διέρχεται εὐκόλως διὰ τῶν μεταξὺ τῶν ὀδόντων κενῶν: Τὰ παλιὰ χτένια εἶναι γλυκοθύρικα.

γλυκοθυρίζω Κρήτ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. θ ὅ ρ α.

Λειαίνω τὰς ἐπιφανείας τῶν ὀδόντων τοῦ κτενίου τοῦ ἀργαλειοῦ οὕτως, ὥστε τὸ στημόνι νὰ διέρχεται εὐκόλως διὰ τῶν μεταξὺ τῶν ὀδόντων κενῶν.

γλυκοθώρημα τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοθώρημαν Κύπρ. γλυκαθώρημαν Κύπρ.

Έκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο θ ω ρ ῶ. Ὁ τύπ. γ λ υ κ α θ ῶ ρ η μ α ν κχτ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά.

1) Τὸ γλυκὺ, ἥπιον βλέμμα ἐνθ' ἄν.: Τὸ γλυκοθώρημάν σου, μάνα μου, ραῖζει καὶ τίς πέτρες Κύπρ. Συνών. γ λ υ κ ο θ ω ρ ε ῖ ά, γ λ υ κ ο τ ή ρ α γ μ α. 2) Τὸ μετὰ ἡδονισμοῦ, τὸ ἐρωτικῶς προσβλέπειν Λεξ. Δημητρ.

γλυκοθώρητος επίθ. I. Πολέμ., Έξωτ., 6 καὶ 58 Παλαιό βιολ., 142 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Έκ τοῦ γ λ υ κ ο θ ω ρ ῶ.

Ὁ προκαλῶν, ὀρώμενος, αἰσθημα εὐχαριστήσεως, ὃ ἔχων γλυκεῖαν τὴν ὄψιν ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

"Εβλεπα καμαρωμένες | ρήγισσες μέσ' ἔς τὸ χορό,
γλυκοθώρητες παρθένες | κὶ ὁμορφιᾶς ἕνα σωρὸ

I. Πολέμ., Έξωτ., 6.

Τούτ' ἡ κόρη ἡ γλυκοθώρητη, | ποὺ ἔς τὴ γῆ δὲν ἔχει
ταίρι,
πάει μὲ γέλιμα, πάει μ' ὀνειρώτα | πάει μὲ πόθους, πάει
τρεχάτη

I. Πολέμ., Έξωτ., 58.

Ἦρθε προχθές ἡ ὑπομονὴ καὶ βάσταγε ἅπ' τὸ χέρι
μὴ κόρη γλυκοθώρητη σὰν τῆς αὐγῆς τ' ἀστέρη

I. Πολέμ., Παλαιό βιολ.³, 142. Συνών. γ λ υ κ ό θ ω ρ ο ς.

γλυκοθωριά ἡ, Λεξ. Δημητρ. γλυκοθωρικά Κύπρ.

Έκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο θ ω ρ ῶ.

Γ λ υ κ ο θ ῶ ρ η μ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἡ γλυκοθωρικά σου, μάνα μου, ραῖζει καὶ τὲς πέτρες.

γλυκόθωρος επίθ. Σκῦρ.—Γ. Βλαχογιάνν., Λόγ. καὶ Ἀντίλογ., 51 Σ. Σκίπ., Ἀγ. Βαρβάρ., 58 Νύχτ. Πρωτομ., 50 Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 419 καὶ 439 — Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. θ ω ρ ε ῖ ά.

Ὁ ἔχων γλυκεῖαν τὴν ὄψιν καὶ εὐχαρίστως διὰ τοῦτο ὀρώμενος ἐνθ' ἄν.: "Ἠλιος ψυχρός, μόνο γλυκόθωρος καὶ παιγνιδιάρης Γ. Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. Μὰ ἕνα χρώμα γλυκόθωρο κὶ ἀπαλό, καμωμένο ἀπὸ χίλια χρώματα συνάμα μάγευε τὴ φύση καὶ τὴν καρδιά της Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν., 439. Κανεῖς δὲ φαντάζεται, σὰν σὲ βλέπῃ τόσο γλυκόθωρο, πὼς κρύβεις τραχεῖά ψυχὴ Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ματάτσα μου γλυκόθωρα τσαὶ σιγανὰ ἔς τὸ νάζι,
σὲ ποιό μπαξὲ θὰ πὰ νὰ βροῦ λουλουδι νὰ σᾶς μοιάζῃ;
Σκῦρ. Συνών. γ λ υ κ ο θ ῶ ρ η τ ο ς.

γλυκοθωρῶ Κρήτ. (Νεάπ.) Κύπρ.—Δ. Λιπέρτ., Τζιουπρ. Τραούδ., 2.91 Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 211 καὶ 424 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. θ ω ρ ῶ.

Προσβλέπω μετὰ γλυκύτητος, τρυφερότητος, στοργῆς ἐνθ' ἄν.: Οὕλην ὥραν ἐγλυκοθώρκα τὴν καὶ ἐν ἐστάθῃ νὰ μὲ δικλήσῃ (= βιγλίσῃ, ἰδῇ) Κύπρ.: || Ἄσμ.

Ἦ τὴν αὐλακιά ξωπίσω δου νὰ τοῦ κλονθᾷ ἡ γυναῖκα,
ἔς τὸ ἔσω νὰ τὴ γλυκοθωρῇ, ἔς τὸ ἄνω νὰ τσῇ γνέφει
Κρήτ. (Νεάπ.) || Ποιήμ.

Ναί, εἶν' ἡ μάνα τ' ἄγρυπνο τοῦ πόνου νυχτοπούλλι,
τὸ φάντασμα τῆς κλίνης σου, ποὺ σὲ γλυκοθωρεῖ
Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν. 424.

"Αν εἶδες νοῦν, παρὰ τσ' ἐν ἐσωρεύνεσσον
ποὺ τὰ στενὰ τῶ' ἐχαχ-χανοκοποῦσες,
τῶ' ὅπκμος σὲ γλυκοθῶρεν, ἐπλανεύεσσον
τῶ' ἐν ἀγροικοῦσες
Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοῖσιος επίθ. άμαρτ. Θηλ. γλυκοῖση II. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 46.

Έκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ ἱ σ ι ο ς.

Έπὶ ἐδάφους, τὸ οὕτω ὁμαλῶς διαμορφωμένον, ὥστε νὰ προκαλῇ αἰσθημα εὐχαριστήσεως: Σκαρφαλώσαμε ἀγνάντια τὸ φαρδὺ ὀροπέδιο τοῦ Μαρτάντ - ἀνοιχτὴ γλυκοῖση γῆς ξαπλωσιὰ, σὰ δεῦτερος κάμπος.

γλυκοκάβουτσος επίθ. άμαρτ. Οὕδ. γλυκοκάβουτσο Πελοπ. (Μάν.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ α β ο ὔ τ σ ι = ἀδελφός.

Ὁ πεφιλημένος, ὃ προσφιλὴς ἀδελφός: Ἄσμ.

Ἀδέρφια γλυκοκάβουτσα, | κνπαρισσάκια μ' ἀψηλά
ζᾶς ἐξεροῖζωσ' ὃ βοιοιᾶς
(ζᾶς = σᾶς· ἐκ μοιρολ.)

γλυκοκαιρία ἡ, Σέριφ. γλυκοκαιριά Ἰων. (Κρήν.) Μῆλ. Νάξ. γλυκοκαιριά Κῶς (Πυλ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ α ι ρ ό ς.

Ἡ εὐδία, ἡ γλυκύτης τοῦ καιροῦ ἐνθ' ἄν.: Μὲ τσι γλυκοκαιριᾶς ἄνθισ' ἡ πασκαλιά Μῆλ. Οἱ βαχαρόκαιροι εἶναι γλυκοκαιριᾶς (βαχαρόκαιροι = ἀνοιξιάτικοι καιροὶ) Κῶς (Πυλ.) Συνών. κ α λ ο κ α ι ρ ῖ α, κ α λ ω σ ὅ ν η.

γλυκόκαιρος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ α ι ρ ό ς.

Ὁ ἥπιος, γλυκὸς καιρός, ἡ εὐδία: Γλυκόκαιρος ἐδὰ εἶναι σήμερα, γιάντα καὶ δὲν ἡβγαίνεις καὶ σὺ ὄξω; "Ὁλο γλυκόκαιροὶ τὸνε τὰ διᾶζ' ἐτοῦτα (διᾶζ' = διάστημα).

γλυκοκακκαρίζω Ἰων. (Σμύρν.)

Έκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. κ α κ κ α ρ ῖ ζ ω.

Έπὶ πέρδικος, κ α κ κ α ρ ῖ ζ ω κατὰ τρόπον εὐχάριστον, γλυκύν: Ἄσμ.

Ν' ἀκούσω καὶ τὴν πέρδικα νὰ γλυκοκακκαρίσῃ.

γλυκοκάλαμο τό, γλυκοκάλαμον Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Ρ6δ. Χίος (Χαλκ.)—Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 183 καὶ Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 2 (1905/6), 52 — Λεξ. Βάιγ. Βυζ.

Μπριγκ. γλυκοκάλαμο 'Ιων. (Σμύρν.) Κρήτ. (Σητ.) Κύπρ. Κῶς (Πυλ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Μεγίστ. Νίσυρ. Σύμ. — Π. Γενναδ., Λεξικ. φυτολογ., 225 — Λεξ. Βλαστ. 459.463 Πρω. Δημητρ. γλυκοκάλαμος ὁ, 'Ιος.

Τὸ 'Ελληνιστ. οὖς. γ λ υ κ ο κ α λ α μ ο ν. 'Ο τύπ. καὶ παρὰ Δουκ. καὶ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Τὸ φυτὸν Σακχαροκάλαμον τὸ φαρμακευτικόν (Saccharum officinarum) τῆς οἰκογ. τῶν 'Αγρωστιδῶν (Gramineae) Κύπρ. Κῶς (Πυλ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. Χίος (Χαλκ. κ.ά.) — Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 183 καὶ 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ. 2 (1905/6), 52 Π. Γενναδ., Λεξικ. φυτολογ., 225 — Λεξ. Βάιγ. Βυζ. Βλαστ. 459 Πρω. Δημητρ.: 'Ἄσμ.

Γλυκύ μου γλυκοκάλαμο, 'πὸ τῆς Σουριᾶς τὰ μέρη, πὺν κόβγουν οἱ ἀράπηδες μὲ μυρικὸ μαχαίρι (μυρικὸ = μυρωδᾶτο) Νίσυρ.

Νὰ φάης 'πὸν τὸ γλυκοκάλαμον πὺν τρῶν οἱ ἀντρειωμένοι Ρόδ.

Καλάμι γλυκοκάλαμον, εἰς τὴ στεργιὰν ἐβλαίν-ρεις, τὴν ψίχα κάμνον νδὴ γλυκό, τὸ φλόμο κάμνον μὲλι Κῶς (Πυλ.) Συνών. ζ α χ α ρ ο κ α λ α μ ο. 2) Τὸ φυτὸν Κασσία ἢ ὀξύφυλλος (Cassia acutifolia) τῆς οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae) Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 3) 'Ἡ κανέλα, ἢ ὁποία παράγεται ἀπὸ τὸ φυτὸν Κιννάμωμον τὸ κεϋλανικόν (Cinnamomum ceylanicum) τῆς οἰκογ. τῶν Δαφνιδῶν (Lauraceae) Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Συνών. κ α ν έ λ α. 4) Εἶδος ποώδους ἐδωδίου φυτοῦ Κρήτ. (Σητ.)

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλυκοκάλαμο Χίος (Χαλκ.) Γλυκοκάλαμα Χίος καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκοκάλαμος 'Αθῆν.

Β) Μεταφ. 1) 'Ο φίλος, ὁ προσφιλὴς 'Ιος Νίσυρ.: 'Ἄσμ. Δὲ μαγειρεύω πρὸ κουτσά, δὲ στήνω πρὸ τσουκάλι, σὰν ἔρχη ὁ γλυκοκάλαμος, θὰ μαερέψω πάλι 'Ιος. 2) Τὸ ἀνδρικὸν μόριον Χίος: 'Αχ-χου, μάννα μου, κ' εἶντα 'ν' τοῦτο πὺν μ' ἀγγίει! — Γλυκοκάλαμον ἔν', κόρη μου, τσαί φάε το νὰ γίνης νοικοτσυρά.

γλυκοκαλάμποκο τό, Γ. Σακελλοπ., 'Ανοιξιάτ. γεννήμ., 12.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὖς. κ α λ α μ π ὸ κ ι.

Τὸ φυτὸν Ζέα ἢ σακχαρώδης (Zea saccharata) τῆς οἰκογ. τῶν 'Αγρωστιδῶν (Gramineae).

γλυκοκαλάτζευτος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυκοκαλάτζευτος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ ρ. κ α λ α τ ζ ε υ τ ο.

Εὐπροσήγορος εἰς τοὺς λόγους, γλυκομίλητος ἔνθ' ἀν.: Κόκκινα τὰ χράδας ἀτουν, γλυκοκαλάτζευτοι, ἄμιον Παναγίες (χράδας = πρόσωπα) Σάντ. Πολλὰ γλυκοκαλάτζευτος ἔν' ἢ θεγατέρα 'τς Χαλδ. Συνών. γ λ υ κ ο μ ῖ λ η τ ο ς. 'Αντίθ. ἀ κ α λ ά τ σ ε υ τ ο ς, ἀ κ α τ ά δ ε κ τ ο ς.

γλυκοκαλημερίζω ἐνιαχ. γλυκοκαλημερίντζω 'Αστυπ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. κ α λ η μ ε ρ ῖ ζ ω. Χαιρετῶ γελαστὸς καὶ μὲ γλυκύτητα.

γλυκοκαμμύω ἐνιαχ. γλυκοκαμμύζω Μακεδ. (Σέρρ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. κ α μ μ υ ω.

'Ημικλείω, καμμύω τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ τρόπον γλυκύν, δηλ. μετὰ χάριτος.

γλυκοκαρδίζω Γ. Ψυχάρ., Ζωὴ καὶ ἀγάπ., 145.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ κ α ρ δ ο ς.

Μεταβ. καὶ ἀμτβ., εὐχαριστῶ τινα διὰ τῆς συμπεριφορᾶς μου ἢ τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι: Τόσο τοῦ ἔφτανε γιὰ νὰ γλυκοκαρδίση 'ς τὸ δρόμο τὸν κουραστικό.

γλυκόκαρδος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὖς. κ α ρ δ ι ά.

'Ο ἔχων γλυκεῖαν καρδίαν, ὁ πρᾶος. Συνών. κ α λ ὸ κ α ρ δ ο ς.

γλυκοκαρκάτζελο τό, ἐνιαχ. γλυκοκαρκάτζελο Πελοπ. (Μεσσην.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὖς. κ α ρ κ α τ ζ έ λ ι.

'Ο τύπ. γ λ υ κ ο κ α ρ ά ν τ ζ ε λ ο δι' ἀνομοίωσιν.

Εἶδος ἐδωδίου πόας τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae).

γλυκόκαρπος ἐπίθ. Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 56.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὖς. κ α ρ π ὸ ς.

'Ο παράγων γλυκύν καρπόν.: Ποίημ.

"Ο,τι μυριόπλουμο λουλούδι ἐξοῦσε μέσ' 'ς τὴν ἀγκάλῃ μου τὴ μυρωμένη, ὅ,τι γλυκόκαρπο δεντρί μου ἀνθοῦσε ξερό καὶ ἔρημο τώρα μοῦ μένει.

γλυκοκάστανο τό, Πελοπ. (Σκόρτσιν. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὖς. κ ά σ τ α ν ο.

Ποικιλία καστανίου μὲ γλυκεῖαν γεῦσιν: Γλυκοκάστανα πουλοῦσαν οἱ γυρολόγοι μαράβηδες.

γλυκοκατεβάζω Γ. Σουρ., Ρωμ., 2.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. κ α τ ε β ά ζ ω.

Καταβιβάζω εἰς τὸν φάρυγγα, ἤτοι πίνω τι ἡδέως, εὐχαρίστως: Ποίημ.

Καὶ τὴ στιγμή πὺν ὁ Ρωμιὸς τὸ γλυκοκατεβάζει (νοεῖται τὸ κρασί).

γλυκοκατεβαίνω Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. κ α τ ε β α ῖ ν ω.

1) Καταβαίνω κατὰ τρόπον ἀπαλόν, ἡρέμως: Γλυκοκατέβαιναν οἱ κοπέλες. 2) 'Επὶ ἐδάφους ἢ ροῆς ὑδάτων, χωρῶ ἀπαλῶς, ἡρέμως πρὸς τὸ κατωφερές.

γλυκοκατιμέρι τό, ἐνιαχ. γλυκατ'μέρ' Σάμ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὖς. κ α τ ι μ έ ρ ι, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Τουρκ. *k a t m e r*. 'Ο τύπ. γ λ υ κ α τ ' μ έ ρ ' δι' ἀνομοιωτικήν πτώσιν τῆς συλλαβῆς -κ ο-.

1) Εἶδος γλυκύσματος ἐνιαχ. 2) Εἶδος παιδιᾶς κορασίδων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐκλεγεῖσα μάννα καὶ τὰ ὑπόλοιπα κοράσια κρατοῦν ἀπὸ τῶν ἄκρων ὀθόνην, τὴν ὁποίαν ἡ ἐκ τῶν παικτριῶν καλουμένη νὰ τ ρ α υ ή ξ η, ὀφείλει, τοῦναντίον, ν' ἀφήσῃ. 'Εὰν κατὰ λάθος ἐξακολουθήσῃ κρατοῦσα ταύτην, ὑποχρεοῦται νὰ πέσῃ κατὰ γῆς, κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν τῆς μεταξὺ τῶν σκελῶν τῆς μάννας. Τὰ λοιπὰ τότε κοράσια θέτουν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς χαμαὶ εὐρισκομένης

